

— Скоро, Владо! Какъв човѣкъ може да хлопа на нашето самодивско жилище. Старецътъ скокна, сне отъ стената черни маски, сложи една на свето лице и друга на Влада. После отвори ракла, извади две черни дълги дрехи и се облекоха. Старецътъ подаде на Влада пушката и пищовитѣ, па му каза:

— Иди отвори вратата. Ако е добъръ човѣкъ, доведи го тукъ; ако ли е лошъ, не го пускай.

Владо се приближи до пѣтната врата и съ присторенъ гласъ запита:

— Кой дръзва да безпокои самодивското ни жилище?

— Нешастникъ, чу се отвѣнъ слабъ гласъ.

— Що диришъ тукъ?

— Дойдохъ да умра, искамъ смъртъ, едва отговори гласътъ.

Владо се съжали, праметна на лѣва ржка пушката и съ дѣсната отвори.

На вратата се показва старъ човѣкъ съ блѣдно и сухо лице, съ хлътнати очи и съ разпуснати не сресани коси. Щомъ видѣ, че предъ него има страшенъ, въоръженъ човѣкъ, старецътъ падна на земя и съ плачъ каза: убий ме! азъ дойдохъ да умра.

— Ти си злочестъ, старче. Но азъ самичъкъ не мога ти стори нищо. Влѣзъ вжтре, има отъ мене по-голѣми.

— Мигаръ нѣма да умра. Азъ искамъ смъртъ. За това съмъ дошелъ.

— Утѣши се, дѣдо, каза Владо и поведе за ржка нещастника къмъ баща си. Когато влѣзоха въ стаята, тя бѣ праздна. Нѣмаше вжтре никой. Подиръ нѣколко минути се отвори една малка по-тайна врата. Отъ нея се показва едно чудовище съ